

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוד" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלו ל"אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

מאת פסוק

לב לעומר
 אבות ד'

שבת יז' אייר ה'תשפ"ד
 פרשה: בהר
 הפטרה: ויאמר ירמיהו

הדלקת נרות - 19:19
צאת השבת - 20:12
ר"ת: 21:06

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:23

בחוקי	בת
4:12 <	4:15 <
4:19 <	4:22 <
5:37 <	5:39 <
12:41 <	12:40 <
13:17 <	13:15 <
19:45 <	19:41 <

אוהל שמח

מירוון הוא 'אוהל שמח',
 כשבאים לשם -
 מתחזקים. רבי שמעון
 בר-יוחאי הוא רבי שמח.
 הוא לקח על עצמו כל מה
 שבני-ישראל מחסרים
 (חס ושולם) בקיום
 התורה והמצווה.

העלו ליפואת
 מנשה בר דוד וברוריה
 מרת אחוהי דינה בת רחל
 ולע"נ חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל
 חמותי מרים בת רחל ע"ה
 הרופא הקדיש את העלון או חלקו
 בטל... 052-5079555

"הדוגמא האישית"

דבר ידוע ומפורסם הוא יעילותם של אמצעי המחשה למיניהם, ע"י שממחישים דבר מה, מבין ומתפעל יותר. וכדברי המהר"ל מפראג "כל אדם מתפעל יותר כאשר רואה בעצמו בעיניו הדבר בפועל". ואם הדבר נאמר על כל אדם, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בילד, אשר עדיין אמצעי המחשבה לא יציבים אצלו, וכתחליף לזה באים אמצעי ההמחשה. ואם בשאר הדברים, ההמחשה היא הדרך הטובה להבנת הילד. על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בקנינים נפשיים ורוחניים.

אם אנו רוצים להמחיש לילדנו, מדות טובות, או הרחקה ממדות רעות, הרי אנו צריכים להמחיש זאת. וודאי לא רק ע"י ציורים, אלא בעיקר ע"י שאנו ההורים המחנכים ממחישים זאת בעצמנו בכל מהלך חייו "הדוגמא האישית", דיבורים בלבד ללא דוגמא אישית כמעט ואין להם ערך, אילו ההורים היו מיישמים את המדות הטובות, הרי שאין צורך אפילו בדיבורים, בדוגמא האישית יש כח עצום לחוק ולפעול יותר מכל הרצאה או שיחה. לא נוכל בשום אופן להנך את בנינו לדברים מסוימים, בו בזמן שאנו ההורים נגועים במדות אלו, כאשר אין ההורה מתנהג כפי שהוא דורש מבניו, או אז הילד חושב בלבו "מה הוא רוצה ממני הרי הוא בעצמו לא מקיים את דבריו" וודאי קל לדבר אבל הנה הוא לא מקיים".

ובפרט בחיי הילד להורה, אשר הילד מכיר היטב את הוריו בחיי היום יום בתוך הבית, ללא מחיצות, וודאי שהדוגמא האישית תוצאותיה יהיו וודאים ומוצלחים, ובאמת שרעיון זה מתגלה בפרשת קריאת שמע "ולמדתם אותם את בניכם לדבר כם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכנך ובקומך". פתח הכתוב בלשון רבים "ולמדתם אותם את בניכם" וסיים בלשון יחיד "בשבתך בביתך ובלכתך בדרך" להורות שהתנאי ללמד את הילדים הינוך, מצוות, מידות, הוא כאשר אתה ההורה בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכנך ובקומך, דהיינו בחיי היום יום שלך האישי והפרטי גם כן מתנהג על פי דרישתך שאתה דורש מלייך. כמו כן ודאי יש צורך גדול מאוד על כל זאת, להתפלל לה' לקבוע בקשה בתפילה שנוכל להצליח ולהנך את בנינו לתורה ולמצוות, ועל ידי זה נזכה לאושר אמיתי. אמן.

"אמת", נאם חכם יהודה, "החמור הראשון השליך מעל גבו שש מאות אבנים, במרד ובפשע. אולם עדיין, על גבו נותרו שלוש עשרה אבנים. ואילו החמור השני, גם אם במעשהו לא השליך מעליו אלא שבע אבנים, הלא מכל מקום, במרדו לא נותר על גבו ולו משא קל וקלוש מעבודת אדונו. אבקשכם לגזור את דינו של החמור הראשון לטובה לעומת החמור השני".

והנה נשמע קולו של הקטגור. "ומה בכך?", קרא הלה בקול, "אני סבור, כי ההיפך הוא הנכון. החמור השני כמעט ולא פשע. רק שבע אבנים השליך מעליו. ואילו הראשון, מאות אבנים פרק מעל גבו".

דממה מתוחה השתררה בקהל. ניכר היה, כי חכם יהודה עושה כל אשר לאל ידו על מנת להשפיע על הקטגור לסגת בו מעמדתו ולקבל את דעתו. אולם הלה, כמו רוח עוועים נכנסה בו, מיאן לסגת. ככל שהיפך חכם יהודה בזכותו של החמור הראשון, התעקש הקטגור להתבצר בעמדתו, כי החמור השני ראוי להערכה יתירה. רבים מן הנוכחים סיפרו, לאחר מכן, כי התחושה שעמדה באוויר היתה, כי השטן בכבודו ובעצמו מכניס עקשנות חסרת טעם בדובר מטעמו ... לבסוף, כאשר ראה כי לא יוכל לשכנע את הקטגור לקבל את דעתו, הפנה חכם יהודה את מבטו כלפי הדיינים וביקש: "הכריעו נא אתם בדין, מי הוא החמור הראוי לעונש קשה יותר".

הדיינים נועצו ביניהם, הרהרו בדבר, ולבסוף באו לכלל הכרעה. "שורת הדין נותנת", כך פסקו באחת, "כי החמור השני הוא המורד והפושע. כי גם אם לא השליך מעל גבו אלא שבע אבנים, הלא בסופו של דבר התיר מעליו כל שעבוד כלפי אדונו".

הדין הוכרע וקול בכי נורא נשמע מנסר את הדממה. היה זה חכם יהודה, שגעה בבכי חסר מעצור. "רבונו של עולם, מארי דכולי עלמא", התייפח חכם יהודה, "למה לך איבה עם זרע אברהם אוהבך? למה לך קנאה עם זרע יעקב בחירך?"

בית הכנסת היה לחרדת אלוקים. בכיו של חכם יהודה סחף אחריו באחת את מאות הנוכחים, שהליטו פניהם בידיהם וגעו בבכי מר. "אמת, חטאו ופשעו בני ישראל", התלהט קולו של חכם יהודה, כשקולו גובר על זעקות השבר שבקעו מפי הנוכחים, "אבל האם גרועים הם מבני אדם, זרע עמלק, המקריבים מהם זבחים? והלא הרשעים הארורים הללו פרקו מעליהם כל עול, ואפילו את שבע מצוותיך אינם מקיימים".

"אנא", הזדעק חכם יהודה, בועקה בוקעת רגיעים, "סלח נא, כפר נא לעוון העם הזה. הכה נא בערלים הזדים, אשר מאסו בך ובבניך, והסר נא את מר המוות מעל בניך אוהביך, שגם הרחוקים שבהם מקיימים מקצת ממצוותיך".

כאמור, היה זה מעמד אחד מני רבים, בו פעל חכם יהודה פתיה לטובת כלל ישראל באותה תקופה אפלה, אולם מעמד זה הטביע חותמו בקרב מאות יהודי ירושלים שנכחו בו, לאמר: ראו נא ראו, עד היכן מגעת מעלת לימוד זכות על ישראל, עד שיש לעמול ולהשתדל לערוך דין של ממש, בכדי להמליץ יושר על הכלל, להפך בזכותם ולדבר בשבחם, כי הדברים עושים רושם של ממש בשמי השמים. ויהיו הדברים לנו לעיניים, כסגולה נוראה לפעול טוב למען כלל ישראל, בעת צרתנו.

העלו לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shul for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין
 לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
 בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלוני חיסם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

www.ynet.co.il

"שבתה הארץ שבת לה"

רו"ל באומרם מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת ולכן שש שנים תזרע שדך דהיינו בהם תטרח ותעבוד בכל כחך, ואספת את תבואתה דהיינו תכנוס שכר הרבה ויהיה שמור לך לשנה השביעית זמן מתן התגמול.

"וכי תאמרו מה נאכל... וציויתי את ברכתי לכם..."

העולם יודע מחסור וסבל הרבה כל כך, משום שהעשיר אינו מאמין לעני, ואין השבע יודע את טעמו של הרעב אבל בשעה שיחולו שנת השמיטה ושנת היובל בזו אחר זו, ושלוש שנים יהיו נושאים עיניהם לשמים, ואף העשירים יהיו נאלצים או לשאול "מה נאכל" או "וציויתי את ברכתי לכם", תהא בכך ברכה ותועלת לעולם: משיטעם העשיר את טעם הרעב, יוכשר בכך להבין את מצבו של העני ויהיה נותן עליו את דעתו יותר.

"כי גרים ותושבים אתם למדי..."

אני ואתם - אומר הקב"ה - הרי אני בינינו בבחינת "גרים ותושבים": שעה שאתם רואים עצמכם בעולם כגרים, וזוכרים שאינכם נמצאים כאן אלא בדרך עראי בלבד, שכל זה אינו אלא פרוזדור - אז אני הריני אצלכם תושב, וכנגד זה אם אתם רואים עצמכם בעולם הזה כתושבים, כבעלי בתים שיושבים בו ישיבת קבע - אז הריני אצלכם גר. "כי גרים ותושבים אתם עמדי" - שנינו ביחד: או שאתם התושבים ואני הגר, או שאתם הגרים ואני התושב.

כתב הספורנו שתהיה כל השנה הבטלה מעבודת האדמה לעבודתו יתברך. וכותב רבינו יונה "דע כי הבטחון הוא שלא יתערב בו שום ספק" ואיך יהיה הבטחון בה? אמר דוד המלך ע"ה "כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי" פירוש כמו הגמול היונק משדי אמו ואינו דואג אם יהיה לו לינוק אחר שעה או שעתיים כאשר ירעב, כך על האדם לא לדאוג כלל על המחר. והבטחון הוא אמונה ברורה וחזקה שאין רע יורד מלמעלה אלא כל מה דעבד רחמנא לטב עביד ומצאנו לגדולי ישראל במידת הבטחון שלושה שיטות ראשיות [א] לעשות השתדלות רגילה ועם זאת לבטוח. [ב] לבטוח בה' ולמעט בהשתדלות ככל האפשר. [ג] אין על האדם לעסוק בהשתדלות כלל אלא לבטוח בה' בלבד.

"וקדשתם את שנת החמישים שנה"

לרמוז לאדם אשר נתעכב ולא עשה תשובה בעודו בן שלושים או ארבעים שנה צריך להזדרז ולחגור מותניו ולעשות תשובה בהגיעו לחמישים שנה כי מאחר שנתעצל עד עכשיו ימהר לשוב, שנת החמישים שנה היא זמן מסוגל לתשובה שהרי רומזת לחמישים שערי בינה.

"שש שנים תזרע שדך"

ידוע שש אלפים ברא הקב"ה בעולם ואלף השביעי קודש לה' עליו נאמ' "ונשגב ה' לבדו ביום ההוא, ובלע המות לנצח" ובאותו הזמן אין ישראל צריכים לא לחרוש ולא לזרוע ולא לעבוד אדמה כלל וכל מה שירצו מזומן לפניהם. ובאותה השעה נראה בין צדיק לרשע שאותו הזמן הוא זמן התגמול האמיתי וזה הוא שכיונו

הספירה

דיני משלוח איגרות ותפצים ביד הגוי קודם השבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

משלוח איגרת ביד הגוי כשלא קבע שכרו

ולמנהג האשכנזים יש להקל במקום שיש צורך בדבר כל ששולח את הגוי קודם ערב שבת, דהיינו ביום רביעי או ביום חמישי, ואפילו לא קבע עם הגוי התשלום עבור שליחותו, ואפילו אין בית דואר קבוע בעיר ששולח האיגרת לשם, ואפילו אם לא יספיק הגוי להגיע לעירו של המקבל קודם השבת.

ואם שולח את הגוי ביום שני או שלישי למסור איגרת בעיר קרובה שאפשר להגיע אליה בתוך יום אחד, באופן שאף אם לא ימצא את בית הדואר ויהפך אחריו בודאי יש להניח שימצאנו קודם השבת, יש להקל בזה גם למנהג הספרדים.

ג. בדין האמור לעיל בסעיף הקודם, שאם לא קבע עם הגוי התשלום עבור שליחותו, יש להקל לשלוח האיגרת ביד הגוי ביום ששי כל שיש בית דואר קבוע בעיר ששולח האיגרת לשם, ויכול הגוי להגיע קודם השבת לבית הראשון שבעיר ששולח האיגרת לשם, היינו דוקא כשאין ידוע מקומו של בית הדואר בתוך העיר, אבל כשידוע מקומו של בית הדואר בתוך העיר, צריך שימסור לגוי האיגרת קודם השבת באופן שיכול הגוי להגיע למקום בית הדואר קודם השבת.

שולח איגרת ע"י הגוי שלא דרך הדואר

ב. השולח איגרת על ידי גוי, ואינו שולחו למסור האיגרת לבית הדואר, אלא שולחו למסור האיגרת לבית חבירו, ומוסר לגוי כתובתו של המקבל ואומר לו שימסור לו האיגרת בביתו, אם קבע עמו התשלום עבור שליחותו, רשאי למסור לו האיגרת אפילו סמוך לשקיעת החמה בערב שבת, ובלבד שלא יאמר לו שילך בשבת, וגם יצא הגוי מביתו של היהודי קודם שקיעת החמה. ואם לא קבע עמו התשלום עבור שליחותו, אם משעה שיוצא הגוי מביתו יש שיעור זמן שיוכל הגוי להגיע לביתו של המקבל קודם השבת יש להקל, ואם לאו יש להחמיר.

וכל שכן אם אמר בפירוש לגוי השליח שאם לא ימצא את המקבל בביתו ימסור האיגרת לבני ביתו, או שאמר לגוי שימתין למקבל עד שיבוא, או שאמר לגוי שאם לא ימצאנו ישוב לביתו ולא ימתין לו, ולא ילך לחפשו, שיש להקל בזה אפילו כשיוצא הגוי לדרך בערב שבת, כל שמשעה שיצא הגוי לשליחותו יש שיעור זמן שיוכל הגוי להגיע לביתו של המקבל קודם השבת, ואפילו כשלא קבע עם הגוי התשלום עבור שליחותו.

לאחר הספירה

הי ספירה

שאלה נשאלה לפני רבי נפתלי מרופשיץ:

מפני מה נהגו שלא לקבוע מועד התונה בימי הספירה ?

השיב רבי נפתלי:

לפי שבדרך כלל אין המחיתנים קובעים מועד ההתונה אלא

לאחר ספירת דמי הנדונה...